

PENITENCYJARZ (2) *sb m*

Teksty nie oznaczają é; a pochylone.

sg G penitencyjârza (2). ◊ [I penitencyjârz(e)m. ◊ pl D penitencyjârz(o)m.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

*Kapłan, któremu biskup udzielił pełnomocnictwa rozgrzeszania z grzechów zarezerwowanych i cenzur zastrzeżonych ordynariuszowi, słuchający spowiedzi zwykle w kościele katedralnym [paenitentarius Łac śr] (2) : [Po tej wsi Lipieńskie należy dziesięcina penitencjarzom do Poznania *LustrRaw 1564/130*; Tę śpowiedź y s tym Poenitencyarzem mieli [*doktorowie*] dla lekarftwá sumnienia ludzi nie iáwnie grzeŹnych/ ále tháiemnego molá w fercu máiących *GrzegŹarnObr 140.*]*

*Wyrażenie: » wielki, zwierzchni penitencyjarz« [w tym: czego (1)] = przewodniczący trybunału papieskiego udzielającego absolucji, dyspens, zmian ślubów, sanacji małżeństw itp. (1:1): Opifánie Iego Mái Kłiędzá Stániłławá HOzyuŹzá/ Kárdynałá/ y zwierzchniego Poenitencyarzá ítolice APOftolŹkiey/ y BiŹkupá WármieńŹkiego. *ReszHoz 114; ReszList 144.**

JDok